

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/250/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5913205309
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Cabadajová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5913205309.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Cabadajovej a členov senátu JUDr. Miroslava Jamricha a JUDr. Gabriely Veselovej, v právnej veci navrhovateľa: Obec Stankovany, IČO: 00315761, 034 92 Stankovany č. 133, právne zastúpeného JUDr. Miroslavom Bachyncom, advokátom, so sídlom kancelárie O. č. XXX, XXX XX E., proti odporcovi: Slovenská republika - LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, IČO: 36038551, so sídlom Námestie SNP č. 8, 975 66 Banská Bystrica, v konaní o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č.k. 9C/79/2013-311 zo dňa 01.04.2015, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporca **j e p o v i n n ý** uhradiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania v sume 87,54 eur na účet právneho zástupcu navrhovateľa JUDr. Miroslava Bachynca, advokáta, Advokátska kancelária v O., vedený vo Z., a.s., č.ú.: A XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudok prvostupňový súd určil, že navrhovateľ je výlučným vlastníkom nehnuteľností, a to pozemku parcela KN "E" č. 2057/1 druh pozemku lesné pozemky o výmere 515955 m2, parcela KN "E" č. 2057/2 druh pozemku lesné pozemky o výmere 112165 m2 a parcela KN "E" č. 2215/1 druh pozemku lesné pozemky o výmere 2080737 m2, ktoré všetky sú zapísané v katastri nehnuteľností vedenom Okresným úradom Ružomberok, katastrálny odbor na LV č. XXXX pre k.ú. A.. Navrhovateľovi priznal náhradu trov konania pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku za návrh na začatie konania vo výške 99,50 eur, zo zloženého preddavku na trovy znaleckého dokazovania vo výške 150,- eur a z trov právneho zastúpenia vo výške 1.105,15 eur, ktoré je mu odporca povinný zaplatiť k rukám právneho zástupcu navrhovateľa JUDr. Miroslava Bachynca, advokáta, a to do 3 dní od právoplatnosti výroku tohto rozsudku.

Súd prvého stupňa svoj rozsudok odôvodnil poukazom na ust. § 126, § 129, § 130, § 132, §134 Občianskeho zákonníka a vykonané dokazovanie, na základe ktorého dospel k nasledovným skutkovým a právnym záverom :

Súd sa primárne zaoberal otázkou, či má navrhovateľ naliehavý právny záujem na určení, že je vlastníkom nehnuteľností, ktoré sú predmetom sporu v súlade s ust. § 80 písm. c) O.s.p. Z tohto hľadiska poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ dlhodobo užíva sporné pozemky avšak tento faktický stav nezodpovedá stavu právnemu, keď mu nesvedčí zápis v katastri nehnuteľností ako vlastníkov. Vlastnícke právo navrhovateľa, resp. oprávnenosť jeho držby je v konaní ako v čase pred začatím konania spochybňovaná odporcom, ktorý je evidovaný ako vlastník predmetných pozemkov zapísaných

na LVč. XXXX. Navrhovateľ sa pokúsil odstrániť vniknutý rozpor aj v rámci správneho konania ROEP, keď dňa 19.07.2011 podal žiadosť o preskúmanie výpisu z listu vlastníctva č. XXXX avšak bezvýsledne. Ďalej sa súd zaoberal otázkou pasívnej vecnej legitímácie odporcu, pričom dospel k záveru, že odporcovi, t.j. Slovenskej republike svedčí zápis vlastníckeho práva k sporným pozemkom na LV č. XXXX pre k.ú. A. a za odporcu v zmysle § 50 ods. 1, 3 a 6 zák. č. 326/2005 Z.z. o lesoch koná právnická osoba, ktorej zakladateľom alebo zriaďovateľom je ministerstvo, t.j. Lesy Slovenskej republiky, štátny podnik, pričom správca vykonáva práva vlastnícka k lesnému majetku vo vlastníctve štátu, najmä zabezpečuje jeho ochranu a zastupuje vlastníka v konaní pred súdom a orgánmi verejnej správy.

Ďalej sa súd zaoberal otázkou nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním k predmetným nehnuteľnostiam zo strany navrhovateľa, jednotlivým náležitostiam týkajúcim sa vydržania.

S poukazom na vyššie uvedené sa súd potom zaoberal otázkou, či titul, od ktorého navrhovateľ odvodzoval oprávnenosť - dobromyseľnosť svojej držby, t.j. dohoda o odovzdaní a prevzatí lesného majetku zo dňa 18.09.1995, v intenciách ďalších preukázaných skutočností mohol zakladať dobromyseľnosť navrhovateľa pri držbe predmetných nehnuteľností. Na základe predmetnej dohody došlo zo strany Severoslovenských lesov š.p. Žilina, odštepny lesný závod Ružomberok v zmysle § 15a ods. 1, 3 a § 15b ods. 1 a 2 zákona SNR č. 306/1992 Zb., ktorým sa mení a dopĺňa zákon SNR č. 138/1991 Zb. o majetku obcí ku dňu 20.09.1995 k odovzdaniu lesných pozemkov - majetku, ktorý bol do 31.12.1949 vo vlastníctve obce, podľa konkretizácie v prílohách č. 1, č. 2 tejto Dohody, navrhovateľovi. Z uvedenej Dohody vyplýva, že rozhodnutím bývalého Odboru poľnohospodárstva a lesného hospodárstva Rady ONV v Ružomberku č.j. 2993/58 zo dňa 23.08.1958 bolo lesné spoločenstvo Les JRD Stankovany zrušené v zmysle § 1 zákona SNR č. 2/1958 Zb. SNR a zápisnicou zo dňa 02.09.1958 boli lesné pozemky zapísané v pzn. vl. č. 184 pozemkovej knihy k.ú. A. vo vlastníctve obce Stankovany odovzdané do užívania Krajskej správy lesov v Žiline, Lesnému závodu Ľubochňa, pričom sa jednalo o pozemky v celkovej výmere 666,52 ha podľa údajov vtedy platného lesného hospodárskeho plánu pre LHC Ľubochňa. K uvedenému vydaniu došlo na základe žiadosti navrhovateľa č.j. 133/95 zo dňa 02.06.1995, pričom (ako to jednoznačne vyplynulo zo znaleckého posudku Ing. Krišpinského vykonaného v súdnej veci) medzi vydávanými pozemkami boli aj pozemky, ktorých určenia vlastníckeho práva sa domáha navrhovateľ v súdnej veci. V intenciách vyššie uvedeného možno síce prisvedčiť námietke odporcu, že predmetná dohoda o odovzdaní a prevzatí lesného majetku má iba deklaratórne účinky, nakoľko k prechodu vlastníckeho práva došlo v zmysle § 15a ods. 3 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v platnom a účinnom v rozhodnom čase ex lege, keď v zmysle § 15a ods. 1 a 3 citovaného zákona poľnohospodárska a nepoľnohospodárska pôda, ktorá bola vo vlastníctve obci k 31.12.1949 a pokiaľ sa nachádza ku dňu účinnosti tohto zákona v majetku Slovenskej republiky, prechádza do vlastníctva obce, z majetku ktorej sa previedla do národného majetku podľa osobitného predpisu, a ak už do jej vlastníctva neprešla podľa § 2, pričom s lesnou pôdou podľa odseku 1 prechádzajú do vlastníctva obcí aj lesné porasty nachádzajúce sa na tejto pôde ku dňu účinnosti tohto zákona, avšak z uvedeného nemožno bez ďalšieho vyvodiť, že by omyl navrhovateľa spočívajúci v tom, že mu boli vydané aj pozemky nezapísané v pzn. vl. č. 184 (ku ktorým mu svedčilo vlastnícke právo), a to konkrétne sporné pozemky zapísané v pkn. vl. 99, nezakladá. Z výpovedí všetkých svedkov (bez ohľadu na to, že sa jednalo o osoby, ktoré boli v rozhodnom čase zamestnancami odporcu, t.j. Ing. C. W., Ing. C. R., ako aj B. C.; t.j. osôb, ktoré sa ako zamestnanci odporcu podieľali na vydávaní predmetných pozemkov navrhovateľovi) totiž jednoznačne vyplynulo, že oni nemali vedomosť o tom, že by medzi vydávanými pozemkami zapísanými v pzn. vl. č. 184 pre k.ú. A. boli zahrnuté aj pozemky, ktoré sú predmetom konania v súdnej veci, pričom oni mali za to, že sú navrhovateľovi vydávané pozemky tak, ako boli pôvodne predmetné pozemky dňa 02.09.1958 odovzdané do užívania Krajskej správy lesov v Žiline, Lesnému závodu Ľubochňa. Z výpovede Ing. R., ktorý sa za odporcu podieľal na vydávaní predmetných pozemkov, vyplynulo, že predmetné pozemky boli vydané pôvodne na základe dohody o vydaní majetku bývalých urbárikov, komposesorátov a podobných útvarov Bývalým urbarialistom Obce Stankovany v roku 1991, pričom sa jednalo o pozemky, ktoré boli v roku 1958 dané do správy Štátnych lesov. Následne došlo k fyzickému odovzdaniu predmetných lesov, ku ktorým neboli určené iba tie hranice, ktoré boli sporné a konkrétne sa jednalo o hranice smerom na Oravu, avšak v týchto miestach sa nenachádzajú sporné pozemky, ktoré sú predmetom konania. Pokiaľ ide o sporné pozemky, menovaný svedok uviedol, že hranica týchto pozemkov nebola nijako sporná, takže sa tieto pozemky fyzicky neodovzdávali, nakoľko všetci účastníci odovzdania predmetných pozemkov boli uzrozumení s tým, že hranica medzi týmito pozemkami bola taká, že sporné pozemky boli zahrnuté v pozemkoch, ktoré boli vydané Bývalým urbarialistom. Menovaný súčasne uviedol, že následne v roku 1996 boli vydané sporné pozemky navrhovateľovi, pričom sa jednalo o vydanie pozemkov, ktoré už boli predtým vydané Bývalým urbarialistom a v roku 1996 sa fyzicky vytvárala hranica iba medzi pozemkami vo vlastníctve

obce a pozemkami vo vlastníctve Bývalých urbarialistov tak, že sa na stromoch značili žlté T-čka. Uvedené potvrdil aj svedok M. A., jeden zo zakladateľov spolku Bývalých urbarialistov Obce Stankovany, ktorý uviedol, že v čase vrátenia pozemkov spolku Bývalých urbarialistov Obce Stankovany v roku 1991 nebola urobená medzi spornými pozemkami a ostatnými vydávanými pozemkami žiadna hranica, pričom on ako bývalý vedúci Lesnej správy v Párnici mal vedomosť o tom, že keď urbárske pozemky boli v 50-tych rokoch dávane do správy štátnych lesov, vytvorili sa vtedy v teréne hranice medzi štátnymi pozemkami a urbárskymi pozemkami široké 4 - 8 metrov a súčasne označené hraničnými kopcami. V prípade vydávaných pozemkov nebola v teréne urobená žiadna hranica a tvorili ucelený celok s vydávanými pozemkami. Z uvedeného dôvodu podľa neho nebol žiadny dôvod pochybovať o správnosti postupu štátnych lesov pri vydávaní predmetných pozemkov v roku 1991. Na základe vyššie uvedených svedeckých výpovedí súd dospel k záveru, že navrhovateľ bol v čase prevzatia predmetných pozemkov od odporcu dobromyseľný, že sú mu vydávané pozemky zapísané v pzn. vl. č. 184 pre k.ú. A., keď jeho dobromyseľnosť bola daná jeho presvedčením, že sú mu vydávané pozemky, ktorých vlastníkom bola Obec Stankovany do 31.12.1949, pričom uvedené presvedčenie nebolo zo strany Severoslovenských lesov, štátny podnik (v čase odovzdania predmetných pozemkov a ani následne až do vykonania ROEP) nijako spochybnené, ale práve naopak, navrhovateľ mohol byť obsahom predmetnej Dohody vypracovanou Štátnymi lesmi (ktorých zamestnanci taktiež nemali najmenšiu vedomosť o existencii sporných pozemkov medzi vydávanými pozemkami) v tomto presvedčení iba viac utvrdený (pozn. ani z jedného dôkazu vykonaného v súdnej veci nevplynulo, že by navrhovateľ mohol byť nejakým spôsobom spochybnený v tom, že sú mu vydávané aj iné pozemky ako pozemky, o ktorých sa relevantne domnieval, že je ich vlastníkom). Neobstojí potom námietka odporcu, že navrhovateľ nebol dobromyseľný v držbe, keď o vydanie pozemkov požiadal na základe zákona, zákonom upraveným spôsobom, a to od dovtedajšieho užívateľa predmetných pozemkov. V tomto smere vyznieva obrana odporcu jednoznačne účelovo, keď poukazuje na to, že navrhovateľ mal a mohol vedieť, že sú mu vydávané aj pozemky, ktoré mu nepatria, keď navrhovateľ v rozhodnom čase na rozdiel od Štátnych lesov nedisponoval aparátom zamestnancov, ktorí by boli odborne spôsobilí a funkčne určení na posúdenie žiadosti navrhovateľa o vydanie pozemkov. Ani zamestnanci Štátnych lesov pri vynaložení náležitej starostlivosti pri vydávaní pozemkov nezistili žiadne pochybenie, a aj z tohto dôvodu nijako navrhovateľa neupozornili na možné chyby. Nemôže byť potom na ujmu navrhovateľa, keď sa spoľahol na správnosť postupu Štátnych lesov pri vydávaní. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že navrhovateľ v žiadosti o vydanie predmetných pozemkov vychádzal z výmery, ktorá bola uvedená v samotnom rozhodnutí, ktorým boli predmetné pozemky dané v roku 1958 do užívania Krajskej správe lesov v Žiline, Lesnému závodu Ľubochňa, pričom súd opätovne zdôrazňuje, že tak navrhovateľ, ako ani odporca nemali vedomosť, že súčasťou vydávaných pozemkov zapísaných v pozemnoknižnej vložke č. 184 sú aj pozemky, ktoré sú predmetom tohto konania. S poukazom na to, že odporca nijakým spôsobom nerušil navrhovateľa v užívaní predmetných pozemkov až do vykonania ROEP konania pre k.ú. A. v roku 2011, možno vyvodit', že samotný odporca nemal žiadnu vedomosť o tom, že vlastní pozemky, ktoré sú predmetom konania v súdnej veci.

V nadväznosti na vyššie uvedené závery súd poukazuje aj na výpoveď svedka B. C., ktorý vo svojej výpovedi poukázal na to, že po odovzdaní sporných pozemkov v roku 1992 Lesná správa Hubová stratila opodstatnenie, nakoľko väčšina lesov bola vydaná do rúk urbárov, a preto ku dňu 31.12.1992 zanikla. Menovaný taktiež poukázal na to, že pri vydávaní pozemkov sa vychádzalo z čisto porastných máp, keď oni na Lesnej správe Hubová so sídlom v Ľubochni nemali žiadne katastrálne mapy a nepísali tam ani čísla pozemkov, písali tam spravidla iba čísla porastov. Samotnú dohodu o odovzdaní a prevzatí pozemkov uzatváral Lesný závod v Ružomberku. Ing. C. W. v tom čase zamestnankyňa podniku Štátne lesy SR uviedla, že predmetné pozemky vydávali tak, že sa porovnával stav pozemkov, ktoré boli odovzdané Štátnym lesom do užívania v roku 1958, pričom sa vychádzalo z pozemnoknižných zápisov, a toto bolo porovnávané v čase vydania týchto pozemkov, t.j. v roku 1995. Tiež poukázala na to, že v k.ú. A. bol pozemnoknižný stav značne nejasný, a preto pripustila, že v rámci tohto katastrálneho územia mohlo dôjsť k určitým chybám, pričom však v čase odovzdávania týchto pozemkov nemali žiadnu vedomosť o možných chybách pri vydávaní pozemkov a snažili sa preverit' okruh vydávaných pozemkov s náležitou starostlivosťou na základe dostupných podkladov. Štátne lesy pri preskúmaní žiadosti navrhovateľa na vydanie predmetných pozemkov porovnávali staré lesné mapy, ktoré tu boli pred odovzdaním predmetných lesných pozemkov do užívania Štátnych lesov v roku 1958, s aktuálnymi porastovými mapami v roku 1995, pričom výsledkom tohto porovnania bolo zostavenie zoznamu konkrétnych pozemkov, ktorých parcelné čísla boli následne premietnuté v prílohe č. 1 predmetnej Dohody. Menovaná na doplnenie poukázala na to, že odporca navrhovateľovi nevydal celý lesný hospodársky celok Hubová, ale v rámci tohto lesného hospodárskeho celku bolo preskúmané,

ktoré pozemky majú byť navrhovateľovi vydané a ktoré nie, a po porovnaní bol vytvorený zoznam odovzdávaných pozemkov tak, ako je uvedený v prílohe č. 1 predmetnej Dohody.

Podľa názoru súdu s poukazom na uvedené, nemôže byť na ťarchu samotného navrhovateľa, že z dôvodu, ako to uviedla samotná svedkyňa Ing. W. "nejasného pozemnoknižného stavu v k.ú. A." mu na základe jeho žiadosti boli vydané aj iné pozemky, ktoré nie sú zapísané v pkn. vl. č. 184. V tejto súvislosti súd opätovne upriamuje pozornosť na tú skutočnosť, že na základe rozhodnutia z roku 1958 boli do užívania Krajskej správy lesov v Žiline, Lesnému závodu Ľubochňa odovzdané pozemky zapísané v pzn. vl. č. 184 s údajmi o celkovej výmere 666,52 ha podľa údajov vtedy platného lesného hospodárskeho plánu pre LHC Ľubochňa.

Pokiaľ odporca poukázal na niekoľkonásobný rozdiel vo výmere pozemkov zapísaných v pozemnoknižnej vložke č. 184 oproti výmere vydaných pozemkov, súd opätovne poukazuje na výpoveď svedkyne Ing. W., ktorá ohľadne výmery vydávaných pozemkov a výmery pozemkov zapísaných v pzn. vl. č. 184 uviedla, že odchýlka vo výmere mohla vzniknúť, nakoľko na uvedených pozemkoch sa nachádzajú viaceré bralá a skaly, ktoré mohli mať vplyv na skresľovanie skutočnej výmery (menovaná podľa jej výpovede bola oboznámená s pkn. vl. 184 a mala vedomosť o výmere katastrálnych siah a katastrálnych jutár, keďže ona s tým pracovala). V tejto súvislosti súd poukazuje na závery českej judikatúry, konkrétne rozhodnutie NS ČR sp.zn. 22 Cdo/1594/2004, podľa ktorého oprávnenú držbu nemožno vylúčiť ani v prípade, že výmera držaného pozemku obsahuje až 50 % výmery pozemku kúpeného, výnimočne i viac, napr. ak pôjde o pozemok nepravidelného tvaru, v neprehľadnom teréne alebo držiteľ bol do omylu uvedený súdnymi znalcom. V nadväznosti na uvedené súd poukazuje na osobitosti prípadu v prejednávanej veci, keď ani navrhovateľ a ani odporca nemali vedomosť o tom, že súčasťou vydávaných pozemkov sú aj iné pozemky, a to s poukazom na nevyjasnený pozemnoknižný stav, keď tieto nejasnosti tu boli dané už v 50-tych rokoch minulého storočia, pravdepodobne aj skôr (v samotnom rozhodnutí o odovzdaní predmetných pozemkov do užívania v roku 1958 sa uvádzajú pozemky zapísané v pzn. vl. č. 184, na ktoré má pripadať omnoho väčšia výmera ako vyplýva z pozemnoknižného stavu) v spojení s neprehľadným kopcovitým terénom, kde sa nachádzajú viaceré bralá, súd dospel k záveru, že presvedčenie navrhovateľa o tom, že je vlastníkom predmetných pozemkov nevychádzalo iba z jeho subjektívnych, relevantnými dôvodmi nepodložených predstáv, ale bol to výsledok faktického stavu, o ktorom boli zainteresované strany presvedčené, že je správny a k vyvráteniu správnosti predmetného presvedčenia došlo až na základe výsledkov ROEP konania pre k.ú. A., v ktorom bolo zistené, že na danom mieste sa nachádzajú aj pozemky, ktoré sú predmetom konania v súdnej veci.

Súd súčasne vyhodnotil námietku odporcu, že predmetom vydania boli len porasty za nedôvodnú, nakoľko tak zo zákona č. 138/1991 Zb. v znení účinnom v rozhodnom čase, ako aj zo samotnej Dohody vyplýva, že boli vydávané pozemky, keď citovaný zákon jednoznačne v § 15a ods. 3 upravuje, že s lesnou pôdou prechádzajú do vlastníctva obce aj lesné porasty nachádzajúce sa na tejto pôde.

Pokiaľ odporca súčasne namietal, že v prípade, ak by navrhovateľ splnil svoju povinnosť prezumovanú § 15d ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb. v znení účinnom v rozhodnom čase, t.j. že by podal návrh na zápis do evidencie nehnuteľností do 12-tich mesiacov od prevzatia majetku, čím by sa navrhovateľ už skôr mohol dozvedieť o tom, že boli vydané aj pozemky, ktorých vlastníctvo mu v zmysle pozemnoknižného zápisu nesvedčí, súd poukazuje na to, že platné právo nespája s porušením tejto povinnosti pretrhnutie dobromyseľnosti vydržiteľa, pričom bez ďalšieho nemožno dospieť k záveru, že by na plynutie premlčacej doby mala vplyv potencialita schopnosti a možnosti na strane vydržiteľa vo sfére možného zistenia, že je držiteľom neoprávneným. Práve naopak v konaní nebolo tvrdené ani len preukázané, že by navrhovateľ mal čo i len najmenšie pochybnosti o tom, že je vlastníkom vydávaných pozemkov, a to po celú vydržaciú dobu. Navyše súd poukazuje na to, že opačné rozhodnutie vo veci samej by bolo v rozpore so zásadou *vigilantibus leges sunt scriptae* (právo patrí bdelym), keď samotnému odporcovi nič nebránilo, aby si preveril stav vydávaných nehnuteľností a vo vzťahu k navrhovateľovi realizoval svoje práva, ktoré mu ako vlastníkovi patrili.

Na základe vyššie uvedených skutočností súd dospel k záveru, že navrhovateľ sa stal vlastníkom predmetných nehnuteľností ex lege vydržaním uplynutím vydržacej doby, t.j. uplynutím 10-tich rokov odo dňa vydania predmetných pozemkov (k vydaniu došlo dňa 20.09.1995), t.j. dňa 20.09.2005. Pokiaľ boli predmetné pozemky predtým, ako boli odovzdané samotnému navrhovateľovi, v držbe spolku Bývalých urbarialistov obce Stankovany, t.j. od roku 1991, súd dobu držby Bývalých urbarialistov Obce Stankovany do vydržacej doby navrhovateľa nezapočítal, nakoľko dobromyseľná držba Bývalých urbarialistov obce Stankovany bola prerušená akceptovaním požiadavky samotného navrhovateľa na vydanie sporných pozemkov v roku 1995.

Pokiaľ zo znaleckého posudku vyplynulo, že medzi pozemnoknižnými parcelami a súčasnými KN "E" parcelami sú značené rozdiely vo výmerách (a to konkrétne parcela KN "E" č. 2215/1 má výmeru 2080737 m², pozemnoknižná parcela č. 2215, z ktorej je táto parcela vytvorená má výmeru iba 805638 m², parcela KN "E" č. 2057/1 má výmeru 515955 m² a KN "E" č. 2057/1 (správne má byť uvedené 2057/2) má výmeru 112165 m², pričom pozemnoknižná parcela č. 2057, z ktorej sú tieto dve parcely vytvorené má výmeru 771111 m², keď súčet výmer parciel KN "E" predstavuje 2708857 m² a pozemnoknižných parciel 1576749 m²), súd poukazuje na to, že súčasťou KN "E" parciel sú pravdepodobne aj ďalšie pozemnoknižné parcely, ktoré sú zapísané v prospech navrhovateľa na LV č. XXXX, a to konkrétne pkn. parcely č. 2201, 2202, 2205, 2210 a 2048, pričom súčasťou odovzdávaných parciel môžu byť parcely aj vo vlastníctve iných osôb, prípadne cirkvi, keď duplicita v zápisoch nastala podľa znalca preto, že pozemnoknižné údaje pôvodne neboli správne prenesené do registra "E" a tým pádom vznikol prekryt vo vlastníctve medzi pozemnoknižným stavom a stavom registra "E". Súd sa týmito možnými nejasnosťami nezaoberal (pozn. pokiaľ podľa znalca došlo k prekrytu sporných pozemkov a pozemkov zapísaných na LV XXXX, tak uvedené pozemky sú vo vlastníctve navrhovateľa, keď s poukazom na vyhovenie návrhu na začatie konania nedôjde k zásahu do práv navrhovateľa), a pokiaľ by bola daná duplicita zápisov aj k iným pozemkom tretích osôb, súd poukazuje na to, že účinky rozhodnutia vo veci samej pôsobia inter partes, čiže medzi účastníkmi konania, a teda nič nebráni tretím osobám domáhať sa úpravy vlastníckych vzťahov voči navrhovateľovi v samostatných konaniach (pozn. rozhodnutím v súdnej veci sa postavenie tretích osôb nijako nezmení).

O trovách konania súd rozhodol s poukazom na § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že priznal navrhovateľovi, ktorý mal vo veci plný úspech, právo na náhradu trov konania potrebných na účelné uplatňovanie a bránenie práva proti odporcovi, ktorý úspech v konaní nemal ani len čiastočný. Účelne vynaložené trovy konania pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku za návrh na začatie konania vo výške 99,50 eur, z preddavku na trovy znaleckého dokazovania vo výške 150,-eur a z trov právneho zastúpenia, vo výške 1.105,15 eur, ktoré boli priznané v súlade s Vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z.z. (ďalej len "Vyhláška") nasledovne: za 1 úkon právnej služby vykonaný v roku 2011 prislúcha právnomu zástupcovi navrhovateľa odmena vo výške 57,- eur, v roku 2013 vo výške 60,07 eur, v roku 2014 vo výške 61,84 eur a v roku 2015 vo výške 64,53 eur (§ 11 ods. 1 písm. a) Vyhlášky), potom za 1 úkon právnej služby vykonaný v roku 2011 (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom) odmena vo výške 57,-eur, za 2 úkony právnej služby vykonané v roku 2013 (podanie návrhu na začatie konania ma súd a účasť na pojednávaní zo dňa 06.12.2013) odmena vo výške 2 x 60,07 eur, t.j. spolu 120,14 eur, za 5 úkonov právnej služby vykonaných v roku 2014 (účasť na pojednávaniach zo dňa 22.01.2014, 26.02.2014, 31.03.2014 a 22.12.2014) odmena vo výške 5 x 61,84 eur, t.j. spolu 309,25 eur a za 1 úkon právnej služby vykonaný v roku 2015 (účasť na pojednávaní zo dňa 01.04.2015) odmena vo výške 64,53 eur. Za účasť na pojednávaní zo dňa 22.01.2014 patrí podľa § 14 ods. 1 písm. c) Vyhlášky právnomu zástupcovi navrhovateľa odmena vo výške dvojnásobku odmeny, nakoľko tento úkon právnej služby trval dlhšie ako 2 hodiny (od 10.00 hod. do 13.00 hod.). Podľa § 15 písm. a) v spojení s § 16 ods. 3 Vyhlášky právnomu zástupcovi navrhovateľa patrí náhrada hotových výdavkov tzv. režijných paušálov v súvislosti s jedným úkonom právnej služby vykonaným v roku 2011 vo výške 7,41 eur, dvomi úkonmi právnych služieb vykonanými v roku 2013 vo výške 2 x 7,63 eur, t.j. spolu 15,26 eur (pozn. súd vychádzal z výšky uplatnenej právny zástupcom navrhovateľa, ktorá je nižšia ako Vyhláškou stanovená výška), štyrmi úkonmi právnych služieb vykonanými v roku 2014 vo výške 4 x 8,04 eur, t.j. spolu 32,16 eur a jedným úkonom právnych služieb vykonaným v roku 2015 vo výške 8,39 eur. V súlade s § 15 písm. b) v spojení s § 17 ods. 1 Vyhlášky, prislúcha právnomu zástupcovi navrhovateľa náhrada za stratu času za cesty O. - Ružomberok a späť na súdne pojednávanie zo dňa 06.12.2013 vo výške 2 x 13,01 eur (t.j. za 2 začaté polhodiny) t.j. 26,02 eur, zo dňa 22.01.2014, 26.02.2014, 31.03.2014 a 22.12.2014, a to za každú cestu z týchto ciest vo výške 2 x 13,01 eur (t.j. za dve začaté polhodiny), t.j. spolu za štyri cesty v celkovej výške 104,08 eur (pozn. súd vychádzal z výšky náhrady uplatnenej právny zástupcom navrhovateľa, ktorá je nižšia ako Vyhláškou stanovená výška) a za jednu cestu vykonanú 01.04.2015 vo výške 2 x 13,98 eur (t.j. za dve začaté polhodiny), t.j. 27,96 eur. V súlade s § 15 písm. a) Vyhlášky v spojení s § 16 ods. 4 Vyhlášky, prislúcha právnomu zástupcovi navrhovateľa náhrada cestovného za cestu O. - Ružomberok a späť zo dňa 06.12.2013 vo výške 25,20 eur (základná náhrada 0,183 eur, počet km 90, údaj podľa technického preukazu o spotrebe motorového vozidla právneho zástupcu navrhovateľa EČV TS-696AV 7,1 L/100 km, cena spotrebovaných pohonných hmôt podľa celoslovenského priemeru v čase vykonania cesty 1,365 eur/liter), zo dňa 22.01.2014 vo výške 25,15 eur (základná náhrada 0,183 eur, počet km 90, údaj podľa technického preukazu o spotrebe motorového vozidla 7,1 L/100 km, cena spotrebovaných pohonných hmôt podľa celoslovenského priemeru v čase vykonania cesty 1,358 eur/liter), zo dňa 26.02.2014 vo výške 25,11 eur (základná náhrada 0,183 eur, počet km 90,

údaj podľa technického preukazu o spotrebe motorového vozidla 7,1 L/100 km, cena spotrebovaných pohonných hmôt podľa celoslovenského priemeru v čase vykonania cesty 1,357 eur/liter), zo dňa 31.03.2014 vo výške 25,02 eur (základná náhrada 0,183 eur, počet km 90, údaj podľa technického preukazu o spotrebe motorového vozidla 7,1 L/100 km, cena spotrebovaných pohonných hmôt podľa celoslovenského priemeru v čase vykonania cesty 1,338 eur/liter), zo dňa 22.12.2014 vo výške 24,23 eur (základná náhrada 0,183 eur, počet km 90, údaj podľa technického preukazu o spotrebe motorového vozidla 7,1 L/100 km, cena spotrebovaných pohonných hmôt podľa celoslovenského priemeru v čase vykonania cesty 1,214 eur/liter) a zo dňa 01.04.2015 vo výške 24,05 eur (základná náhrada 0,183 eur, počet km 90, údaj podľa technického preukazu o spotrebe motorového vozidla 7,1 L/100 km, cena spotrebovaných pohonných hmôt podľa celoslovenského priemeru v čase vykonania cesty 1,186 eur/liter). Súd vychádzal z celoslovenského priemeru cien pohonných hmôt z dôvodu, že právny zástupca navrhovateľa nepredložil doklady preukazujúce reálnu cenu nákupu spotrebovaných pohonných hmôt. S poukazom na § 18 ods. 3 Vyhlášky, podľa ktorého sa zvyšuje odmena náhrady podľa Vyhlášky o DPH vo výške 20 %, súd v súlade s návrhom na priznanie trov konania priznal navrhovateľovi DPH v celkovej výške 184,19 eur (t.j. 20 % zo sumy 920,96 eur).

Pokiaľ si právny zástupca navrhovateľa uplatnil k úkonu právnej služby účasť na pojednávaní zo dňa 22.01.2014 dva tzv. režijné paušály, súd mu priznal k tomuto úkonu iba jeden režijný paušál, nakoľko skutočnosť, že úkon právnej služby trvá dlhšie ako 2 hodiny, nemá podľa Vyhlášky za následok vznik nároku na tzv. režijný paušál za každé ďalšie dve začaté hodiny, t.j. bez ohľadu na dĺžku úkonu právnej služby sa jedná o jeden úkon, ku ktorému patrí jeden tzv. režijný paušál bez ohľadu na dĺžku úkonu (napr. viď uznesenie NS SR sp.zn. 6 To 10/2004).

Súčasne súd nepriznal právnemu zástupcovi navrhovateľa odmenu za úkon právnej služby "návrh na vydanie predbežného opatrenia", nakoľko návrh na nariadenie predbežného opatrenia bol podaný v inej právnej veci vedenej na tunajšom súde pod sp.zn. 3C 40/2012, ktoré nebolo podkladom na začatie konania v súdnej veci, keď návrh na nariadenie predbežného opatrenia bol v uvedenej právnej veci zamietnutý (viď uznesenie č.k. 3C 40/2012-46 zo dňa 02.05.2012) a navrhovateľovi z toho dôvodu nebola stanovená lehota na podanie návrhu vo veci samej (pozn. návrh v súdnej veci podal až viac ako jeden rok po skončení konania o nariadenie predbežného opatrenia). Rovnako súd z dôvodu neúčelnosti nepriznal právnemu zástupcovi navrhovateľa ani odmenu za úkon "návrh na vyporiadanie" zo dňa 04.10.2011, keď hmotné právo nevyžaduje ako podmienku na podanie návrhu na začatie konania vykonania pokusu o mimosúdnu dohodu a navyše takýto úkon ako úkon právnej služby neprezujúcej ani Vyhláška. Súčasne súd navrhovateľovi nepriznal ani tzv. režijné paušály k týmto úkonom.

V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie odporca. Navrhoval odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť alebo zmeniť tak, že žalobu navrhovateľa o určenie vlastníckeho práva v celom rozsahu zamietne. Vo svojom odvolaní poukazyval na to, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je nesprávny, nakoľko súd pri vydaní rozsudku pochybil, keď vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd pri vydaní rozhodnutia na zistený skutkový stav nesprávne aplikoval právnu normu, keď určil, že navrhovateľ (zrejme nesprávny - uvedený žalovaný) splnil všetky zákonné podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním k predmetu vydržania. Súd nesprávne posúdil, či bol držiteľ, vzhľadom na všetky okolnosti dobromyseľný v tom, že predmet vydržania vlastní ako vec svoju. Dobromyseľnosť držiteľa sa musí posudzovať z objektívneho hľadiska, pričom sa skúma, či držiteľ pri bežnej opatrnosti mohol predpokladať, že nie je skutočným vlastníkom predmetu vydržania. Je nepochybné, že navrhovateľ pri zachovaní bežnej opatrnosti mohol a mal predpokladať, že nie je skutočným vlastníkom predmetu vydržania, nakoľko v súlade so zákonom predpokladaným spôsobmi ani domnelo v minulosti nemohol nadobudnúť. Pri rozbere dohody o odovzdaní a prevzatí lesného majetku zo dňa 18.09.1995 je nepochybné, že sa odovzdával podľa článku II tejto dohody len majetok pôvodne vedený na PKV č. 184. Dôvodom odovzdania tohto majetku bola skutočnosť, že tento majetok bol aj v minulosti vo vlastníctve obce a na základe zák. č. 279/1949 Zb. prešiel do vlastníctva štátu. Až zákon č. 138/1991 Zb. o majetku obcí umožnil navrátenie vlastníckeho práva k takémuto majetku, pričom vlastnícke právo sa obnovilo obci ku dňu účinnosti tohto zákona. Z citovaného zákona vyplýva, že vlastnícke právo prešlo na obec ex lege a samotná dohoda o odovzdaní a prevzatí lesného pozemku mala len deklaratórne účinky. V dohode o odovzdaní a prevzatí lesného majetku podľa článku IV je konkretizácia predmetu vydania. V uvedenej dohode nie je ani len zmienka o pozemkoch, ku ktorým si uplatňuje navrhovateľ určenie vlastníckeho práva vydržaním. Taktiež navrhovateľ sám vo svojej žiadosti č. 133/1995 zo dňa 02.05.1995 adresovanej odporcovi sa domáhal uzatvorenia dohody, pričom vo svojej žiadosti presne špecifikoval pozemky, ktorých vydanie žiada. Predmet vydržania sa v danej špecifikácii nenachádzal, nakoľko žalobca mohol

mať vedomosť, že predmet vydržania je zapísaný v PKV č. 99 vo vlastníctve štátu a z toho dôvodu nemohol spĺňať ani zákonné podmienky v zmysle zák. č. 138/1991 Zb. V zmysle citovaného zákona bol navrhovateľ povinný do 12 mesiacov od spísania predmetnej dohody podať návrh na zápis do evidencie nehnuteľností. Pokiaľ by tak bol učinil, tak by z objektívneho hľadiska zistil, že mu boli fakticky odovzdané aj pozemky - predmet vydržania. Márnym uplynutím zákonom stanovenej lehoty na podanie zápisu dohody do katastra nehnuteľností, sa stal navrhovateľ z objektívneho hľadiska nedobromyseľným držiteľom predmetu vydržania. Ak sa navrhovateľ v časti svojej žaloby odvoláva aj na dohodu o vydaní majetku bývalých urbárikov, komposesorátov a podobných útvarov, uzatvorenej s bývalými urbarialistami obce Stankovany v roku 1992, tak taktiež možno konštatovať, že predmetom vydania neboli pozemky - predmet vydržania. V žiadnom právnom úkone uskutočnenom pri vydaní pozemkov sa predmet vydržania nenachádzal. Má za to, že navrhovateľ žiadnym spôsobom nepoukázal na existenciu hodnoverného právneho titulu, na základe ktorého by mohol v zmysle Občianskeho zákonníka nadobudnúť vlastnícke právo k predmetu vydržania. Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľ síce užíval predmet vydržania, avšak len na základe skutočností, že sa predmet vydržania nachádzal v jednom lesnom hospodárskom celku s pozemkami vo vlastníctve navrhovateľa. Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že predmet vydržania bol odovzdaný navrhovateľovi v celosti spolu s ostatnými pozemkami tvoriacimi ucelený lesný celok. Odovzdanie predmetu vydržania sa reálne uskutočnilo len podľa zoznamu porastov na základe porastovej mapy. Tento spôsob odovzdania sa uskutočnil z dôvodu, že v danom čase neboli odovzdávané pozemky zidentifikované na stav EN. Navrhovateľ mal a mohol mať vedomosť, že v ucelenej lesnej časti nemá a ani nemôže byť jediným výhradným vlastníkom pozemkov, na ktorých sa nachádzajú porasty tvoriace tento celok. Odporca, nakoľko nebola vykonaná identifikácia PKV č. 174 na stav EN, odovzdal tieto pozemky, ktoré sú nesporne vo vlastníctve navrhovateľa spolu aj s inými tiež nezidentifikovanými pozemkami, medzi ktorými sa nachádzali aj pozemky pôvodne vedené na PKV č. 99 navrhovateľovi, avšak len v rámci ucelenej lesnej časti podľa vtedy platného Lesného hospodárskeho plánu. Odovzdávalo sa podľa vtedy platných právnych predpisov len obhospodarovanie k porastom a nie domnelé vlastnícke právo k všetkým pozemkom, tvoriacich celú ucelenú lesnú časť. Z toho dôvodu sa v súčasnosti po vykonaní identifikácie v rámci konania ROEP nachádzajú v odovzdanej ucelenej lesnej časti aj pozemky vo vlastníctve SR aj tiež aj pozemky vo vlastníctve iných fyzických osôb. V prípade, že domnelým nadobúdacím titulom by mala byť predmetná dohoda, tak by musel navrhovateľ nadobudnúť titulom vydržania vlastnícke právo k všetkým pozemkom, ktoré podľa porastovej mapy boli uvedené v dohode, tzn. že aj nehnuteľnosti vo vlastníctve SR a iných fyzických osôb.

K odvolaniu odporcu, proti rozsudku súdu prvého stupňa podal písomné vyjadrenie navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Navrhoval odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania, ktorých výšku špecifikoval v písomnom vyjadrení. Vo svojom vyjadrení uviedol, že z dôkazov vykonaných na pojednávaní pred súdom prvého stupňa vyplýva, že predmetom návrhu boli pozemky, ktoré boli v roku 1958 v celkovej výmere 666,52 há odovzdané do užívania JRD Stankovany. Až neskôr prešli na Severoslovenské lesy, š.p., Žilina, ktoré ich mali v užívaní a neskôr ich dohodou o odovzdaní a prevzatí lesného majetku Obcou Stankovany zo dňa 03.07.1996 podľa porastov v celkovej výmere 622 há vydali Obci Stankovany. Pozemky, ktoré boli vydané v roku 1958 a vrátené v roku 1996 boli vydané a vrátené a sú aj Obcou Stankovany obhospodarované od roku 1996 v celku, teda vrátane pozemkov parc. č. 2057/1, 2057/2, 2215/1. Nesúhlasil s odvolateľom v tom, že v užívaní pozemkov, ktoré im boli vydané, neboli dobromyseľní. Pokračovali v užívaní pozemkov tak ako boli riadne vydané už v minulosti, v roku 1922, aj v roku 1940, vydané právnenému predchodcovi navrhovateľa, ktorý ich nikým nerušene, dobromyseľne užíval. Užíva aj v súčasnosti od roku 1996, kedy boli fyzicky vydané navrhovateľovi. Odporca pri ich vydávaní nespochybňoval hranice vydaných pozemkov, ktoré boli fyzicky odovzdané zodpovednými pracovníkmi, ktoré neboli menené a ktoré existujú aj v súčasnosti. Ak predmetné pozemky v rámci ROEP z roku 2011 boli zapísané na LCV č. XXXX v prospech SR tak v dôsledku takéhoto postupu by došlo k tomu, že Obci Stankovany by sa výmera pozemkov, ktoré boli jej právnym predchodcom vydané družstvu a neskôr družstvom vydané Severoslovenským lesom, š.p. Žilina, zmenšila o okolo 294 há. Všetky lesné pozemky, vrátane tých, ktoré sú predmetom návrhu, užíval právny predchodca navrhovateľa podľa všetkých dostupných dôkazov už od roku 1922 a takto potom dňa 19.12.1940 pod sp. zn. ČD 2017 došlo k zápisu vlastníctva k pozemkom zapísaných na PKN vložke č. 184 k.ú. A. v prospech Obce Stankovany, ktoré boli nadobudnuté titulom vydržania na základe skutočnej držby vždy vo výmere, ktorá bola predmetom vydania, resp. vrátenia pozemkov. Právny predchodca navrhovateľa a navrhovateľ za uvedené obdobie až do roku 2011 vystupoval ako výlučný vlastník uvedených pozemkov a za takého ho považoval aj odporca, resp. jeho právny predchodca. Až do roku 2011, kedy bol

prevedený v dôsledku ROEP zápis do listu vlastníctva v prospech SR. Podľa jeho názoru prvostupňový súd sa dostatočným spôsobom, ktorý náležite odôvodnil, vysporiadal s oprávnenosťou držby zo strany navrhovateľa účelovosťou obrany odporcu, ktorý poukazoval na to, že navrhovateľ mal a mohol vedieť, že sú mu vydávané aj pozemky, ktoré mu nepatria.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok v intenciách uvedených v ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a postupom v zmysle ust. § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s ust. § 214 ods. 2 O.s.p. bez nariadenia ústneho pojednávania rozsudok okresného súdu potvrdil v súlade s ust. § 219 ods. 1,2 O.s.p.

V zmysle ust. § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

V zmysle ust. § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu, vyhodnotení toho, čo uviedol v rámci odvolacieho konania odporca, konštatuje, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 132 a nasl. O.s.p. a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ust. § 219 ods. 2 O.s.p., keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Rozhodnutie prvostupňového súdu zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil.

Prvostupňový súd sa vo svojom rozhodnutí dostatočným spôsobom vypořiadal so všetkými otázkami potrebnými k rozhodnutiu v predmetnej veci, t.j. otázkou naliehavého právneho záujmu v súlade s ust. § 80 písm. c) O.s.p., pasívnou legitímáciou odporcu ako aj predpokladmi nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti vydržaním. Obrana odporcu, ktorú prezentoval v písomnom podaní odvolania, bola už prezentovaná aj pred súdom prvého stupňa, s ktorou sa prvostupňový súd dostatočným spôsobom a náležite vypořiadal, a s ktorou sa odvolací súd plne stotožnil.

S poukazom na vyššie uvedené závery, odvolací súd neuznal opodstatnenosť argumentácii odvolateľa, na ktorých založil svoje odvolacie dôvody, a preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania, odvolací súd vychádzal z ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p., § 151 O.s.p. Navrhovateľ ako úspešný účastník v odvolacom konaní si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania - trov právneho zastúpenia, ktoré boli vyčíslené v súlade s Vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, v sume 87,54 eur (jeden úkon právnej pomoci - vyjadrenie k odvolaniu : 64,53 eur, paušálna suma náhrad 8,39 eur, 20% DPH 14,58 eur, spolu 87,54 eur).

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.